

.... De kamer begon om Viviane heen te draaien, met haar hand zocht ze steun bij de bank. Er ging van alles door haar hoofd heen. Hoe was hij binnen gekomen, en hoe wist hij waar ze woonde? Dat had ze hem nooit verteld. Wat was hij nu van plan? Ethan kwam als een gevaarlijk roofdier naar haar toe gelopen en instinctief liep ze achteruit totdat ze met haar rug tegen de muur aan stond, ze kon geen kant meer op.

Hij stond recht voor haar en greep met zijn hand naar haar keel die hij zachtjes dicht kneep. Verslagen van angst durfde ze zich niet te bewegen.

‘Dacht jij nou echt dat je zo gemakkelijk van mij afkomt?’

Dacht jij echt dat je mij belachelijk kon maken?’

De greep van zijn hand om haar nek werd strakker en ze had de grootste moeite met ademen.

Met haar handen en armen probeerde ze zijn hand los te rukken, maar met zijn vrije hand sloeg hij haar hard op haar gezicht. Aan haar haren trok hij haar mee en duwde haar met geweld op de bank.

‘Ik kom terughalen wat rechtmatig van mij is.’

Tranen stroomden over haar wangen en ze hoestte hevig door het dichtknijpen van haar keel.

‘Waar ligt het?’ Uit angst was ze haar spraakvermogen verloren, ze kon geen woord uitbrengen.

Hij sloeg haar nogmaals op haar gezicht.

‘Houd op met janken secreet en geef antwoord als ik je iets vraag.’